

Arrest

nr. 153 798 van 1 oktober 2015
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 22 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 april 2015 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CAMERLYNCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 21 augustus 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 januari 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 25 mei 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 25 mei 2010, nr. 43.716).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie – en Asielbeleid nam op 8 juli 2010 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Verzoekster diende op 17 oktober 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 23 juli 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus inzake de tweede asielaanvraag van verzoekster. Na beroep weigerde de Raad bij arrest van 22 november 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 22 november 2012, nr. 91.971).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 21 augustus 2012 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.7. Verzoekster diende op 5 oktober 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 19 november 2012 een beslissing waarin de in punt 1.7. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 27 november 2012 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 december 2012 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.11. Verzoekster en haar Belgische partner legden op 17 september 2014 een verklaring van wettelijke samenwoning af te Leuven.

1.12. Verzoekster diende op 3 oktober 2014 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter).

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 31 maart 2015 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 3 april 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 3/10/2014 werd ingediend door:

Naam: F.(...) Voornaam: A.(...) Nationaliteit: Ethiopië

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner, zoals vereist door art 40bis, § 2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon officieel op hetzelfde adres woonachtig zijn sinds 16/11/2012. De wettelijke samenwoning dateert van 26/05/2014 geregistreerd op 17/09/2014 te Leuven. Aan de hand van dit alles kan weliswaar worden vastgesteld dat betrokkenen reeds 1 jaar voorafgaandelijk aan de aanvraag op hetzelfde adres woonden. Echter om als bewijs van het duurzaam en stabiel karakter te kunnen worden aanvaard, dient uiteraard te kunnen worden vastgesteld dat deze samenwoning in het kader van een liefdesrelatie plaats vond en bvb niet als gewone huisgenoten. Daartoe werd geen enkel bewijs aangebracht. Wel integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zich op 19.02.2012 nog aanbood met de heer N.(...) N.(...) S.(...) om zich te informeren betreffende een voorgenomen huwelijk met deze persoon. In de aanvraag tot verblijf om medische redenen van 8.10.2012 is nergens sprake van de Belgische referentiepersoon. Meer specifiek bij het onderdeel 'gezinssamenstelling en domicilie' is nergens sprake van een (Belgische) partner. Vandaar dat niet kan worden aangenomen dat de samenwoning van betrokkene en de referentiepersoon er aanvankelijk eentje was in het kader van een relatie.

Hetzelfde dient eigenlijk opgemerkt te worden met betrekking tot de tweede mogelijkheid waarop het duurzaam en stabiel karakter van een relatie kan bewezen worden. Gezien betrokkene officieel onder hetzelfde dak wonen sinds november 2012 kan er gesteld worden dat ze elkaar sinds die datum kennen. Echter, het is niet duidelijk in welke context. Vandaar dat evenmin via deze mogelijkheid is aangetoond dat betrokkenen een duurzame en stabiele relatie van minstens 2 jaar met elkaar onderhouden.

Van een gemeenschappelijk kind is nergens sprake.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7 § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar eerste en enige middel onder meer de schending aan van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt daarbij onder andere als volgt:

"(...)

4. Verzoekster en haar partner hebben het duurzaam en stabiel karakter van hun relatie aangetoond, aangezien uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat zij sinds 16 november 2012 officieel met elkaar samenwonen, wat overigens door de bestreden beslissing niet betwist wordt. Verzoekster heeft haar aanvraag ingediend op 3 oktober 2014, waaruit ten genoegen van rechte blijkt dat zij en haar partner gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, samengewoond hebben, zodat voldaan is aan de vereiste van art. 40bis § 2, 2° Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt echter dat, alhoewel er kan worden vastgesteld dat verzoekster en haar partner reeds één jaar voorafgaandelijk aan de aanvraag op hetzelfde adres woonden, zij nalaten het bewijs aan te brengen dat deze samenwoning 'in het kader van een liefdesrelatie plaats vond en niet bvb. als gewone huisgenoten'.

Verzoekster en haar partner woonden op het ogenblik van de aanvraag reeds langer dan één jaar en tien maanden effectief en affectief samen, zij houden van elkaar en zij vormen een echtpaar, en dit wordt door hun familie, vrienden, burens, collega's, enz. als dusdanig ervaren. De bestreden beslissing vraagt een bewijs dat niet in de wet voorzien is - de wet spreekt van een onafgebroken samenwoning van één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, zonder dat er bijkomende bewijzen dienen voorgelegd te worden - . De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kan de aanvraag niet weigeren, omdat er geen bewijzen voorgelegd worden die niet door de wet gevraagd worden. Verzoekster wenst echter te benadrukken dat, indien de Staatssecretaris had laten weten dat hij het bewijs verlangt dat de samenwoning plaats vond 'in het kader van een liefdesrelatie', zij tientallen bewijsstukken (foto's, video-opnamen, verklaringen van familie, vrienden, burens, collega's) zou voorgelegd hebben, en dat zij dit zou gedaan hebben ondanks het feit dat dit wettelijk niet vereist is.

5. Maar er is echter méér. De bestreden beslissing ziet over het hoofd dat verzoekster en haar partner een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd hebben voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Leuven, en dat de Procureur des Konings, na het uitvoeren van een bijkomend onderzoek, een gunstig advies uitgebracht heeft m.b.t. deze verklaring van wettelijke samenwoning (zie stuk 1). De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie was hiervan op de hoogte, want dit wordt vermeld in de bestreden beslissing.

In het kader van art. 167 B.W. (huwelijk) of art. 1476quater B.W. (wettelijke samenwoning) laat de Procureur des Konings een erg grondig onderzoek uitvoeren, dat bestaat uit een omstandige en langdurige ondervraging van de partijen, een plaatsbezoek op het adres van de woning, enz. Indien er

dan door de Procureur des Konings een positief advies uitgebracht wordt - zoals in casu - is dit een voldoende bewijs dat de partijen samenwonen in het kader van een liefdesrelatie, en niet met het oog op een schijnhuwelijk of een schijnsamenwoning.

6. Tenslotte zij nog erop gewezen dat de bestreden beslissing vermeldt dat verzoekster zich op 19.02.2012 aangeboden heeft met de heer N.(...) N.(...) S.(...) om zich te informeren betreffende een voorgenomen huwelijk met deze persoon. Dit is juist, verzoekster heeft inderdaad, vóórdat zij haar huidige partner kende, een andere relatie gehad. Dit is echter volkomen normaal en hieruit kan - uiteraard - in de verste verte niet afgeleid worden dat de relatie van verzoekster en haar huidige partner geen liefdesrelatie zou zijn.....

Ook het feit dat de huidige partner van verzoekster niet vermeld stond bij het onderdeel 'gezinssamenstelling en domicilie' van de aanvraag tot verblijf om medische redenen die verzoekster op 8 oktober 2012 ingediend heeft, is - in tegenstelling tot wat de Staatssecretaris schijnt te denken - volkomen normaal, want op dat ogenblik woonden verzoekster en haar huidige partner nog niet samen. (...)"

2.2. Blijkens de gegevens van het administratief dossier diende verzoekster op 3 oktober 2014 een aanvraag in voor een verblijfskaart met het oog op het bekomen van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in haar hoedanigheid van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter).

2.3. Artikel 40bis, § 2 en 4 van de vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40ter van de vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Overeenkomstig het door verzoekster geschonden geachte artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”

2.4. In casu weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van verzoekster omdat, ondanks het feit dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat verzoekster en haar Belgische partner één jaar voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken hebben samengewoond (zoals gesteld in artikel 40bis, § 2, 2°, a), eerste optie van de vreemdelingenwet) en er tevens wordt aangegeven dat ook de tweede optie van artikel 40bis, § 2, 2°, a) van de vreemdelingenwet is voldaan, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie niet is aangetoond. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert daarbij dat “om als bewijs van het duurzaam en stabiel karakter te kunnen worden aanvaard, dient uiteraard te kunnen worden vastgesteld dat deze samenwoont in het kader van een liefdesrelatie plaats vond en bvb niet als gewone huisgenoten. Daartoe werd geen enkel bewijs aangebracht.” Verder wordt in de beslissing gesteld dat “niet kan worden aangenomen dat de samenwoont van betrokkene en de referentiepersoon er aanvankelijk eentje was in het kader van een relatie” en dat het “niet duidelijk (is) in welke context” de partners elkaar kennen.

2.5. Verzoekster poneert in wezen dat de bestreden beslissing artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet schendt doordat “(d)e bestreden beslissing (...) een bewijs (vraagt) dat niet in de wet voorzien is”. Uit de voorbereidende werken die hebben geleid tot de totstandkoming van deze wetbepaling, blijkt dat nergens uitdrukkelijk wordt verwezen naar het feit dat er bewijzen dienen te worden geleverd van een ‘liefdesrelatie’: “Het geregistreerd partnerschap is een nieuw begrip in het vreemdelingenrecht. Hiervoor kan worden verwezen naar de definitie van de relatie van samenleven in de voornoemde omzendbrief van de minister van Justitie van 23 september 2004 (punt M.1): het gaat

om een relatie van samenleven tussen personen van een verschillend of van hetzelfde geslacht die in toepassing van de Belgische wet of een buitenlandse wet formeel werd geregistreerd door een overheid. In ons land gaat het om de wettelijke samenwoning die wordt voorzien in artikelen 1475 tot 1479 van het Burgerlijk Wetboek” (Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.*, Kamer, zittingsperiode 51, 2006-2007, nr. 2845, 41). De hierboven in punt 2.3 vermelde bijkomende voorwaarden voor het bewijs van het duurzaam en stabiel karakter werden vastgelegd door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (B.S., 12 september 2011). Noch in deze wet en evenmin in de parlementaire voorbereiding die eraan voorafgaat (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, *Parl.St.*, Kamer, zittingsperiode 53, 2010-2011, nr. 443) wordt gewag gemaakt van een bijkomend bewijs dat het om een *“liefdesrelatie”* zou gaan. Er wordt ook nergens vereist dat extra informatie zou moeten worden aangeleverd aangaande de *“context”* van de relatie. Los van de vraag op welke wijze verzoekster dit bewijs zou kunnen leveren, verlangt de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* bewijselementen dat niet in de wet zijn voorzien. Verzoekster kan op dit punt worden bijgetreden. Artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet stelt dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie *is aangetoond* wanneer één van de drie voorwaarden die hierboven worden weergegeven in punt 2.3 vervuld zijn. Een bijkomend bewijs wordt door de wet niet vereist. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk bevestigd dat zowel aan de eerste als aan de tweede voorwaarde is voldaan. Door bovenop deze wettelijke voorwaarden van verzoekster alsnog het bewijs te vereisen van *“een liefdesrelatie”*, voegt de gemachtigde van de staatssecretaris een voorwaarde toe die niet kan worden gelezen in artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet.

2.6. Ten overvloede wijst de Raad erop dat, zoals verzoekster ook terecht aangeeft in haar middel, het niet is omdat zij ettelijke maanden voordat zij ging samenwonen met haar huidige partner informatie ging inwinnen over een huwelijk met haar toenmalige partner, haar huidige relatie niet duurzaam en stabiel zou zijn. Bovendien blijkt uit een schrijven van de Procureur des Konings van 4 september 2014 dat zich in het administratief dossier bevindt dat er *“onvoldoende elementen voorhanden zijn om de overschrijving van de verklaring van wettelijke samenwoning te weigeren”* waardoor er dus geen indicatie bestaat dat het om een schijnsamenwoning zou gaan. Ook het loutere feit dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 5 oktober 2012 (zie punt 1.7), die aan haar huidige relatie voorafgaat, nergens gewag maakt van haar partner, kan bezwaarlijk als een relevant element worden weerhouden.

2.7. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen neergelegd. Ter terechtzitting werd de aanwezige raadsman geconfronteerd met de vraag waar in het desbetreffende wetsartikel zou kunnen worden gelezen dat een bewijs van een liefdesrelatie vereist zou zijn. De aanwezige raadsman beperkte zich echter tot een verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing.

2.8. Gelet op wat voorafgaat heeft de gemachtigde van de staatssecretaris artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet geschonden.

Het eerste en enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig september tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN